

Tereza Šípová
Sněhová vločka

Stojím uprostřed odkvetlé louky, která již dlouho není plná barev a vůní. Obklopuje ji smíšený les, kde se střídají holé větve bez listů s bujným jehličím statných smrků. Obloha je šedá, potemnělá. Široko daleko je nezvyklé ticho. Mám pocit, jako by všechno kolem mě na něco čekalo. Co to má znamenat? Co se děje?

Všude kolem sebe cítím napětí, za krkem mě z toho mrazí. Náhle vidím osamocenou vločku, která tancuje ve větru. Skoro jsem si jí nevšimla, jak drobná byla. Šťěstí mi ale přálo a já ji mohla spatřit. Nikdy jsem nevěřila v tak magický zážitek, který způsobí první vločka.

Stále ji sleduji a jsem udivena jejími ladnými pohyby. Vítr ji zanáší víc a víc ke mně a já si ji mohu pozorně prohlédnout. Je to snad dílo mistra Leonarda? Nikdy jsem nic podobného nespatriila. Čistě zářivě bílá jak nevinnost sama. Najednou se začala vzdalovat. Musím si ji ještě jednou na kratičku chvíli prohlédnout. Běžela jsem za ní s nadějí a touhou. Když jsem ji konečně dohonila, začala klesat na zem. Začal můj boj s časem.

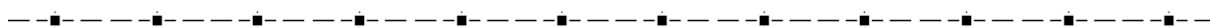
Dívala jsem se na šestiúhelníkovou strukturu spojenou do dokonalého celku. Chtěla jsem ji cítit všemi smysly, ale čas vypršel. Vločka dopadla na zem. Její příběh skončil. Kéž bych si jí všimla dřív, jen o chvíli dřív.

Zklamaně se chystám jít domů. Najednou mě něco mrazivého pošimrá na nose. Oči mi snad vypadnou z důlků. Další vločka!

Nenadějí se a v jejich tanci je snad tisíce tanečníků. A každá vločka je jedinečná. Říká se, že ani v nejhustší chumelenici nenajdete dvě stejné.

Tráva postupně mizí pod přívalem padajících vloček. Jen nejvyšší stonky zatím odolávají. Smrkové jehličí mění svou barvu. V kratičké chvíli se krajina změnila k nepoznání. Kdybych tam nestála, nevěřila bych, jak rychle mohou vločky pokrýt celou louku i stromy bílou pokrývkou.

Skrz mraky prosvitly paprsky slunce, dopadly na krajinu a sníh se rozzářil jako tisíc diamantů.

Eduard Spousta
Vločkové rozjímání

Dnes je jeden z těch mrazivých zimních dní, kdy mráz zalézá až do konečků prstů, hluboko za nehty, které potom už vůbec necítíte. Tyto dny mám na zimě tak rád. Můj pohled směřuje ven z okna. Je tam jako v pohádce. Všude, kam se podívám, je jen zasněžená krajina. Samý

sníh, sníh a sníh. Kochám se tou krásou. Ale nedá se to vydržet. Musím prostě ven, na sníh, na mráz, protože já zimu miluju.

Úprkem to беру rovnou ke skříni. Rychle oblékám všechny vrstvy zimního oblečení a vybíhám ven, na mráz, abych mohl tu nekonečnou krásu vnímat všemi smysly. Vykračuji si to úzkou klikatou a zasněženou cestou. Vybírám si cestu kolem rybníka a parku. Rybník se přes noc proměnil na blýskající se křišťálové zrcadlo a lákal tak k bruslení mnoho dětí. Zato v parku jsem úplně sám. Jenom občas zaslechnu zbytky křiku z radovánek na rybníce. Moji pozornost teď upoutává nádherně zasněžená lavička. Nechávám se lákat, odmetám si kousek naducané sněhové peřiny a usedám. Okolo mne se rozprostírá ledové bílé království.

Báječný čas k rozmyšlení. Přivírám oči a v tu chvíli se zlehka mého nosu dotkne sněhová vločka. Vzápětí mě další zašimrá na rtu. Další a další. Sněží! Z nebe se na mě snáší jedna vločka za druhou. Úplný vodopád vloček. A já od nich nemůžu odtrhnout oči. Jak si tak krásně padají k zemi. Prohlížím si je úplně zblízka. Plynule se sypou z nebe, jedna za druhou, na mě, všude kolem a usedají i ke mně na lavičku, jako by si chtěly se mnou popovídat. Kdepak se berou ty drobné třpytivé hvězdičky padající z nebe? Copak mi asi přišly vyprávět? Jaký může být jejich příběh? Má každá svůj nebo jeden společný? Snažím se zaposlouchat do sněhového ticha a přitom vnímám dokonalost a krásu malých bílých chomáčků. I když se zdá, že jsou všechny vločky stejné, není tomu tak. Některá je větší a připomíná peříčko, jiná zase malinká jako špendlíková hlavička, některá se třpytí jako hvězda na nebi, jiná zase připomíná chomáček pampelišky.

Vločkové rozjímání mě úplně dostalo mimo prostor i čas. Tolik hodin! Nyní už vnímám štiplavý mráz, který se pokouší zalézt mi pod oblečení. Nedá se nic dělat. Musím zpátky domů rozmrznout. Sněhové vločky mě cestou doprovázejí, jako by se se mnou spřátelily a teď mě nechtěly nechat odejít. Pár si jich opravdu беру s sebou až do předsíně. Tady na mě dýchne teplo. Sleduji, jak se ta zmrzlá krása pomalu rozpouští. Je mi z toho trochu smutno. Taková krása, a tak krátké trvání!

Daniel Blažej

Sněhová vločka

Je tu leden a s ním i mrazivé počasí doprovázené větrem, ve kterém se nesou k zemi i jasně bílé sněhové vločky, které letmo narážejí na můj obličej a ihned tají po kontaktu s teplem mého těla.

Při cestě na nádraží pozoruji, jak tisíce sněhových vloček plují vzduchem a pomalu se snášejí k zemi. Právě mi jedna z těch tisíců dopadla na nos a statečně bojovala s teplem, až se po chvíli ve formě kapky vody snesla kamsi na zem.

Přemýšlím, jaká ta vločka vlastně byla. Jaké to je být vločkou? Určitě nádherné. I ona si ušla kus cesty, než se snesla z oblohy na zem. Představuji si, jak se snáší vzduchem jako ptačí pírko s houfem ostatních vloček. Některá narazí na strom, jiná zase skončí na střeše naší velké nádražní budovy, tisíce jich končí na zemi a mně křupou pod nohama. Některé dopadají na mou ruku a já je pozoruji. Říká se, že každá vločka je jiná, proto hledám dvě stejné vločky. Neúspěšně. Jejich velké dobrodružství skončilo na mé ruce, kde se jako kapička vody spustily na zem. Jedna z miliónů vloček si vybrala právě mě.

Přijíždí vlak. Nasedám a usadím se u okna, kde pokračuji v pozorování bílé nádhery, která zaplavila pole, louky, stromy i domy. Ach jak krásně vypadá zmrzlá prochládlá krajina. Vše se leskně a třpytí pod hebkým bílým kabátem. Celé okolí je jako očarované.

Inika Šedivá

Krajina za oknem

Moje nejoblíbenější roční období je zima. Miluji chladné večery s horkým čajem za oknem. Vše je pod sněhem a vločky plují vzduchem a ladně přistanou. Je to jako sledovat mořské koráby.

Na našem balkónu se nachází nejméně milion vloček. Každá má svůj tvar i křivky. Všechny jsou překrásné, než se spojí v hromadu sněhu. Bereme sníh do ruky, aniž bychom si uvědomovali, že držíme v dlani alespoň tisíc malých vloček.

Když taková vločka vznikne někde tam nahoře v mracích, ví vůbec, že existuje? Že naplní sny všech malých dětí, protože ony milují sníh. Díky ní si mohou postavit velikého sněhuláka. Díky sněhu sáňkují, lyžují.

A já přemýšlím dál. Jak dlouho asi padala vločka, která právě lehce přistála na našem zamrzlém zábradlí? Možná to netrvalo ani pět minut, ale také to mohlo trvat hodiny. Třeba do ní cestou foukl severní vítr nebo její směr změnil pták, který uviděl potravu a mířil k zemi velikou rychlostí. Byla určitě překrásná, když se jako lehounké ptačí pírko snášela z oblohy s ostatními vločkami. Určitě měla překrásné tvary, křivky i oblouky. A třeba byla z vloček největší a právě ona přistála na našem balkóně. Její celý život začal nahoře v mracích a skončil právě před mýma očima. Je to docela krátký, ale i krásný život.

Svůj čaj jsem dopila, a tak už tuto nádhernou podívanou nechám zase na jindy.

Dominika Lambertyová

Sen

Chystala jsem se do postele. Po chvíli slyším jemné bouchání do oken. Vykoukla jsem z okna a podívala se před sebe, nemohla jsem uvěřit vlastním očím, na začátku listopadu začalo sněžit. Rychle jsem zavřela okno a utíkala jsem se zachumlat do teploučkého pelíšku a nemohla jsem se dočkat rána, až si postavím sněhuláka nebo zkouluji brášku.

Zavřela jsem oči a snažila se usnout. Z ničeho nic jsem začala kamsi padat, létaly kolem mě zvláštní předměty, mluvící hodiny, Maxipes Fík i s Ájou a dokonce i Rákosníček. Když jsem konečně dopadla, rozhlédla jsem se kolem sebe, vše mi připadalo v pořádku. Najednou jsem ale ucítila jemné šimrání na nohou. Podívala jsem se pod peřinu, chvíli jsem byla jako z kamene, pod mou peřinou seděla a jemňounce mě šimrala sněhová vločka. Ale nebyla to obyčejná vločka, měla oči, nos i pusku a nádherně se třpytila. Pod pusou jakoby na krku jí visely nádherné okouzující rampouchy. Když jsem si vločku prohlédla od hlavy až k patě, zjistila jsem, že vločka měla na sobě mrazivý kabát. Nemohla jsem tomu uvěřit. „Pojď za mnou,“ řekla vločka. Já jsem bez váhání vstala a utíkala jsem za vločkou, která díky svému třpytu svítila na cestu. Měla jsem sněhule a větrovku a běžela.

Na plácku, kde jsme se s vločkou ocitly, bylo postaveno mnoho sněhuláků. Někteří byli malí, někteří zas obrovští. Rozhlížela jsem se a najednou jsem uviděla toho nejkrásnějšího sněhuláka. Podívala jsem se na vločku, ta viděla na mých očích, jak jsem tímto sněhulákem unešená a začala si něco pro sebe mumlat. Zčista jasna sněhulák ožil a vločka na mě křičela: „Teď za tebou půjde, kam budeš chtít.“ Utíkala jsem zpátky do chalupy, ale co to? Jakmile jsme přišli do chalupy, sněhulák se začal rozpouštět. Vločka mě upozornila, že ho musím dát do chladného prostředí, jinak se roztaje. Dlouho jsem nepřemýšlela, strčila jsem sněhuláka do mrazáku, ale divila jsem se, proč se vločka nerozpustí, když sněhulák ano. Vločka mě uložila do postele a odpověděla: „Mám kabátek, který mě stále mrazí.“

Než jsem cokoliv stačila říct, vločka byla pryč a já se probudila. Rychle jsem šla zkontrolovat sněhuláka, ale ten už tam nebyl, byli tam jen malí nanučky ve tvaru sněhuláka. Na jednu stranu jsem byla zklamaná, ale zase na tu druhou jsem byla ráda, že už je ráno a můžu si jít doopravdy nějakého sněhuláka postavit. A sněhová vločka? Rozběhla jsem se po zahradě a zjistila, že všechny vločky jsou krásné stejně jako ta v mém snu.